

Taart!

Column
Linda Terpstra

Het is op een gewone dinsdagmiddag dat er plotse-ling twee jonge meiden mijn kantoor binnenvallen. Ik ben op dat moment in bespreking, maar dat lijkt ze geenszins te deren. Want ze hebben taart bij zich. Chocoladetaart. Zelfgebakken in de Blooming Bakery, een van onze leerbedrijven waar meiden die bij ons in de opvang verblijven, naast het hebben van een fijne dagbesteding, een vak kunnen leren.

„We hebben taart”, zeggen ze opgewonden. „Voor u. Omdat we willen laten zien dat we ook heus wel lief kunnen zijn.” Ze gaan verder voor ik iets kan zeggen, vullen elkaar naadloos aan.

„Want we weten het wel hoor, dat we soms heel erg vervelend kunnen zijn.” „Hier, op het terrein

en zo.” „Dat we soms niet luisteren en stomme dingen uithalen.” „En brutaal zijn.” „Maar we doen ook heus wel goeie en lieve dingen. Zoals taarten bakken en die uitdelen.”

Ze houden de taart nog maar eens omhoog. Hij ziet er fantastisch uit.

„Dus we hebben taart. Wilt u een stukje?” „Hij is écht heel lekker, hoor. We hebben hem zelf gemaakt.” „En ook al zelf geproefd.” „Kijk, we hebben ook alvast bordjes en vorkjes meegenomen. Zullen we maar gelijk een stukje voor u afsnijden?”

En zo zit ik niet veel later met mijn gast aan de chocoladetaart, die inderdaad verrukkelijk is. We zijn beiden ontroerd. Niet zozeer door de taart, maar door de kleine wer-

velstorm die ons zojuist heeft overvallen. Twee meiden met een verhaal. Twee pubers nog, die in de bloei van hun leven vreselijke dingen hebben meegemaakt en nu hun weg naar een veilig en fijn bestaan weer proberen te vinden.

Op dit soort momenten besef ik maar al te goed hoe fijn het is om daar een bijdrage aan te kunnen leveren. Die taart staat voor mij symbool voor de eenvoud van het leven. Voor het ‘normale’.

Want dat is waar de jongens en meiden die we bij Fier helpen naar terug moeten: naar een normaal bestaan. Met alles wat daarbij hoort. Gezelligheid, positieve ervaringen, verbinding met anderen, leren van anderen, fijne vriendschappen, waardering, je talenten ontdekken, gezien worden als mens en als gelijke. Bij Fier vinden we deze elementen misschien nog wel belangrijker dan een goede traumabehandeling.

Begrijp me goed: we moeten absoluut niet wegkijken voor de

Die taart staat voor mij symbool voor de eenvoud van het leven. Voor het ‘normale’

problemen die deze jongens en meiden hebben. Een traumabehandeling hebben de meesten van hen écht nodig. Maar we willen jongeren niet reduceren tot hun probleem. Want ze zijn zoveel meer dan dat. Het zijn jonge mensen met dromen, verlangens en talenten. Het zijn de artsen, de artiesten, de aannemers

en de agenten van morgen.

Hen zien, betekent de toekomst zien. En daar is meer voor nodig dan behandeling en zorg alleen. Daarom zetten we bij Fier ook in op onderwijs, talentontwikkeling, werkervaring, gezonde contacten en het opdoen van positieve ervaringen. We hebben aandacht voor alle aspecten van een fijn bestaan. En ja, dus ook voor taart.

Deze meiden, die op die dinsdagmiddag bij me kwamen binnenvallen, hadden me niet blijer kunnen maken. Hun bezoekje had alles in zich waar we bij Fier voor staan. Ik weet niet of ik het hier, op deze plek in deze krant mag zeggen, maar ik doe het toch: die taart was voor mij een geschenkje uit de hemel.

▶ Linda Terpstra is voorzitter van de raad van bestuur van Fier. Fier is een behandel- en expertisecentrum op het gebied van geweld in afhankelijkheidsrelaties